

AMICULUM

OBČASNÍK STUDENTŮ ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ PROVINCE ✦ 02/2013 ✦ ČÍSLO 9

Milí bratři a sestry, milí mladí v duchu!

Společně s celou církví jsme loni na podzim oslavili padesáté výročí zahájení Druhého vatikánského koncilu a s velkou pozorností sledovali synod o nové evangelizaci. A snad právě proto se naši představení rozhodli uspořádat letošní setkání všech dominikánských studentů ve Francii právě nad tímto tématem.

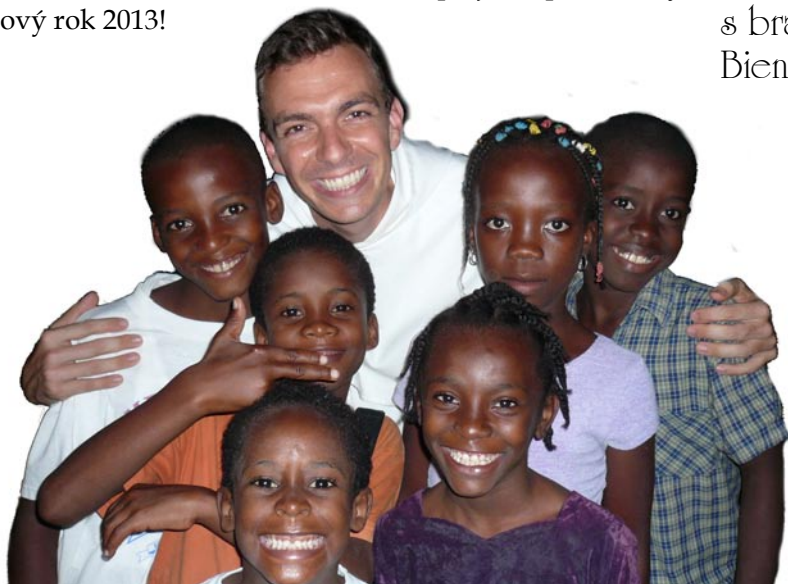
A také proto je toto číslo Amicula misijní! Nejdříve Vám chceme přiblížit to, co jsme na La Tourette během přednášek zachytili důležitého o nové evangelizaci. Potom vám přinášíme rozhovor s bratrem Bienvenum, který pochází z misijní a pro nás exotické země Kongo. A společně s bratrem Hyacintem se vydáme na školu k voršilkám, kde se bratři pokouší o novou evangelizaci školní mládeže.

Jménem všech bratří studentů Vám přejeme požehnaný nový rok 2013!

úvodem...

Obsah:

Studijní setkání o nové evangelizaci.....	2
Zamyšlení o nové evangelizaci.....	4
Čtvrtky u voršilek.....	11
Rozhovor s bratrem Bienvenum.....	14

*Z letní misie
toulouských bratří
studentů na Haiti.*

Nová evangelizace

Zpráva fr. Louise o studijním setkání dominikánských kleriků v La Tourette

Na svátek Všech svatých jsme se vydali na cestu směrem k Lyonu, přesněji řečeno na La Tourette - betonový klášter navržený slavným architektem Le Corbusierem. Tak jako každé dva roky se tu odehrávalo setkání bratří dominikánů-studentů z celé Francie. Letošním tématem tohoto studijního týdne byla žhavá aktualita - nová evangelizace.

První přednášku měl náš regent studií, fr. Luc-Thomas. Naše setkání začalo tím, že jsme se ponořili do textů magistéria o evangelizaci, a zvláště pak nad textem synodu o nové evangelizaci. Zde bych rád uvedl tři citace, které nás doprovázely během celého setkání. Za prvé je tu věta Pavla VI, který řekl: „Církev existuje proto, aby evangelizovala, to znamená, aby kázala a učila.“ Tento Svatý otec řekl také: „Moderní člověk poslouchá raději svědky než učitele, a jestliže poslouchá učitele, tak jen proto že jsou sami svědky.“ Poslední věta je pak od Jana Pavla II: „Víra je posilována, jestliže ji předáváme druhým.“

V pátek odpoledne jsme pak měli druhou přednášku, tentokrát od fribourského biblisty fr. Philippa Lefebvra. Společně s ním jsme se zabývali výrazem evangelium v Písmu svatém. Co je touto dobrou zprávou? Je zajímavé, že tato zpráva v Bibli není vždy zprávou příjemnou, ale - jak nám ukazují již proroci - je zprávou dobrou, protože vychází od Boha, je pravdivá a dotýká se reality. Dobrým hlasatelem této zprávy je pak ten, kdo dokáže pozorovat realitu a interpretovat ji ve světle Ducha svatého.

V sobotu ráno nám ffr. Serge Tyvaert a Olivier de Saint-Martin vykládali o růženci v rámci nové evangelizace. Růženec je totiž prostředkem modlitby, v kterém se spojuje pokání, přímluva, společná bohoslužba a kontemplace. A toto všechno je nezbytné pro to, abychom pomalu přivedli duši k Ježíši Kristu skrze královskou cestu, jíž je Panna Maria. Nezbyvá než připomenout i Růžencovou pouť, která každý rok přivádí tisíce poutníků do Lurd, z nichž ne všichni jsou věřící. A mnozí se zde skrze činnou křesťanskou lásku skutečně setkávají s Pánem!

S největší odezvou se setkala vystoupení pana Raphaëla Cornu-Théranda, zakladatele hnutí Annuncio. Toto hnutí, které existuje už třetím rokem, se skládá z asi 300 studentů-dobrovolníků, kteří na čtrnáct dní během prázdnin opouští jejich domovy a vydávají se na misie. První tři dny probíhá jejich formace v našem klášteře na Sainte Baume. Následující týden jsou tito mladí posláni do desítky různých měst ve Francii, aby se zapojili do pouliční evangelizace. Poslední tři dny se pak všichni znovu sejdou v Paříži, kde pokračují v kázání, modlitbě a především vzdávají díky Pánu za to, co skrze ně udělal a dělá. Rafael zdůraznil důležitost formace mladých a jejich odpovědnost. Mluvil také o viditelnosti celé akce skrze spoustu malých gest (trička, letáčky, otevřené dveře kostelů) a podtrhl důležitost kvality koncertů a jiných kulturních akcí, které tuto evangelizaci provádějí.

V neděli ráno jsme pak měli dvě poslední přednášky a to filozofickou, které až na výjimky nikdo nerozuměl, a exegetickou od Fr. Emmanuela Duranda, regenta studií francouzské (tj. pařížské – pozn. red.) provincie, který nám pak ve zkratce ukázal, že se nemáme v naší postmoderní společnosti čeho bát. Svým způsobem již učedníci do Emauz byli postmoderní, neboť věděli o Kristu všechno, co potřebovali, aby uvěřili v Zmrtvýchvstalého. Vědí, že byl ukřižován, znají Písmo a slyšeli apoštoly mluvit o zmrtvýchvstání. Ale navzdory tomu všemu se vrací smutní a zklamaní ke svému předešlému životu. Ale Ježíš se s nimi setkává tam, kde jsou, otevírá jejich oči a oni se se spěchem vracejí do společenství apoštolů!

Fr. Louis

Zamyšlení o nové evangelizaci

Doznámky na okraj
ke studijnímu
setkání
v La Tourette

Jak zmínil již předchozí článek, ve dnech od 1. do 4. listopadu 2012 se shromáždila asi padesátka studentů dominikánského řádu v klášteře La Tourette u Lyonu, aby intenzivně studovali téma nové evangelizace.

Tento článek nechce být shrnutím probraných témat, ale spíš povzbuzením pro vás. Chceme vám nabídnout úvahu s konkrétními praktickými výstupy. Proto je tento příspěvek výsledkem osobní reflexe jednoho bratra, který se podepíše úplně vespod.

Co to je nová evangelizace?

Spojení nová evangelizace si zaslouží vysvětlení. Katolická církev se dnes ocitla ve společnosti, kde pozbyla veškerých výsad, které jí v minulosti neodmyslitelně patřily. Její hlas je chápán jako jeden z mnoha a nejednou se stane, že zrovna její stanovisko je to poslední, které někoho zajímá. Přesto je však poslána, aby tomuto světu zvěstovala v plnosti radostnou zprávu o Ježíši Kristu a přinesla mu spásu. Nejde o paušální, celosvětovou spásu, ale o osobní setkání každého člověka se Spasitelem Ježíšem Kristem.

Dnešní věřící je stejně jako každý jiný vystaven neustálé masáži médií, které propagují určitou „životní filosofii“. Jak však obstát v tomto světě, uchovat víru a nestáhnout se do ulity? Jak rozpoznat pravdu od lži, jak jasně sdělit obsah křesťanské víry, odkud na to brát sílu? Anebo je tento svět jedna velká tsunami, která nás všechny smete, takže nám nezůstává nic jiného, než si to tady užít a po nás potopa?

Nová evangelizace není žádný konkrétní program, ale postoj církve. Je třeba říci, že evangelizace, tedy předávání evangelia lidem, je jedním z přirozených projevů církve. Stejně jako mnohokrát v minulosti se historické události, společenská situace a vynoření nejrůznějších omylů staly příležitostí k vyhlášení dogmat víry, tak i dnešní doba dala církvi impuls k tzv. nové evangelizaci. V mnoha zemích světa je křesťanství přítomno již stovky či tisíce let. Sahrálo zde klíčovou roli ve vytvoření civilizace, kde lidská osoba je nedotknutelnou a nedělitelnou veličinou právě pro události, které se odehrály ve Svaté zemi před 2000 lety. Mnoho věřících neustálo nátlak nové doby a prostě opustilo víru v Krista jako nepotřebnou, anebo ji uzávorkovalo jako čistě soukromou záležitost. Odklon moderního světa od „zastaralého, zpátečnického a autoritářského“ křesťanství je fatální chybou. Když totiž odseknete kořeny, celá rostlina hyne, ať se snažíte listy barvit nazeleno, seč vám síly stačí.

Nová evangelizace je tedy výzva postavit se čelem s velkou důvěrou v božského Vykupitele k otázkám, trápením i radostem dnešního světa a vnést do jejich komplexity Ježíše Krista, pravého Boha a pravého člověka. Nejde pouze o zvěstování evangelia nevěřícím či jinověrcům, ale také o prohloubení vztahu každého věřícího ke Kristu.

Co je to svědectví?

Jestliže dnešní člověk s velkou úzkostí hledá styčné body v tomto světě, kde je všechno relativní, dědičně podmíněné, závislé na dějinných okolnostech, otevírá se velká zející prázdnota. Duchovní rozměr lidské osoby volá po svém naplnění. Křesťanství nepřináší na trhu světových náboženství jeden z mnoha léků na nejrůznější neduhy, ale jedinou správnou a plnohodnotnou odpověď v osobě Ježíše Krista. Ale jak se má dnešní člověk prodat houštím všech možných názorů a přijít ke Kristu?

Role laika v nové evangelizaci

Zde je tvoje nenahraditelné místo, čtenáři! Nikdo nemůže nahradit tvé osobní svědectví o Ježíši v okruhu tvých

známých, kamarádů, spolužáků či spolupracovníků. Vzpomínám si na jednu z klatovských poutí, kdy biskup František řekl: „Tam, kam máte vy přístup, tam se nedostanu ani já, ani papež. Přesně tam máte přinést Krista.“ Řekni svým bližním o Kristu a pozvi je do společenství církve.

Co mám dělat?

Jak ale ustát palbu otázek, pohledů, jak se vypořádat s vlastními pochybami, svou neschopností, leností a s přirozeným ostychem?

V prvé řadě prohlubuj svůj niterný vztah s Kristem. Nauč se modlit s Písmem svatým, denně se živ z tohoto pramene života. Vlož veškerou svou naději na Krista, já tě ujišťuji, že předčí všechna tvá očekávání. Odvrhni veškeré amulety, talismany, horoskopy, kyvadla, karty... Chystej se na bířmování co nejdřív, zůstatvati totiž ve světě bez pomazání křížmem je stejná hloupost jako vyrazit do bitevního pole bez brnění. Bířmování není odměna za splnění všech bobříků, za absolvování požadovaných hodin katechismu či zkouška dospělosti. Svátost bířmování je přijetí velkého daru, samotného Boha Ducha svatého. Pokorně si prosím uvědom, že nejsi neohrožitelný superman či hrdinná Xena, kteří tomuto světu ukážou, kdo to je křesťan. Neustojíš nic, ztratíš víru a spláčeš jak sedláci u Chlumce. Totéž platí o všech ostatních svátostech, zejména o svátosti pokání a eucharistie.

Velkou pomocí k prohloubení vlastní víry může být některá forma tzv. deuterokatechumenátu. Katechumenát je období, kdy se nepokřtěný člověk seznamuje s křesťanskou věroukou a připravuje se na přijetí křtu. Předpona deuter- znamená zopakování. Prakticky to tedy znamená, že projdeš už coby křesťan celé období uvedení do křesťanského života, uvědomíš si znovu stěžejní pravdy křesťanství. Deuterokatechumenát je nabízen ze strany mnoha hnutí: Cursillo, Neokatechumenátní cesta, Chemin neuf atd. Já osobně jsem jím prošel v hnutí Světlo-Život s otcem Janem Rajlichem OP. Moje putování trvalo tři roky, bylo nezapomenutelné a naprosto stěžejní.

Role dominikána v nové evangelizaci

Nedávno proběhnuvší biskupský synod se vyslovil i k otázce, jaká je role klasických řádů v nové evangelizaci. Odpověď je následující: řády a řeholní společenství ať se vrátí k charismatům svých zakladatelů, ať důsledně zachovávají řeholi a dají velkoryse k dispozici vše, co bude dobré pro šíření a upevnění evangelia.

Co to tedy znamená pro dominikány? Posláním řádu je usilovat o spásu všech lidí, tedy přivést každého do společenství katolické církve, k pokání a k účasti na Kristových svátostech. Tuto konstantu se budu snažit rozvést a ve třech bodech a pokusím se vytyčit konkrétní úkoly v účasti našeho řádu na nové evangelizaci.

a) Pronikavý pohled na společnost

Dominikánský řád je vybízen k hluboké reflexi nad člověkem dneška, nad jeho radostmi i bolestmi. Aby církev mohla přinést evangelium do všech míst, musí přizpůsobit prostředky a poznat „jazyk“ tohoto světa. To neznamena, že evangelium přeložíme do obhroublé mluvy předměstských gangů a budeme se jím sytit při bohoslužbách. Ba naopak, jde spíš o to nalezení způsobu, jak srozumitelně, přesně a přijatelně předat radostnou zvěst o Ježíši Kristu našim současníkům. Velkou výzvou je zhodnocení duchovních proudů dneška, jejichž rostoucí obliba vypovídá mnoho o současném duchovním hladu. Je tedy potřeba rozpoznat a analyzovat problém, odhalit jeho původ, najít prostředky k jeho řešení na základě nepřerušené dvoutisícileté apoštolské tradice. Jedná se o těžkosti tohoto typu: osamocení člověka ve světě komunikačních prostředků, ne-kultura konzumu, otázka poznatelnosti pravdy a její objektivity, nárůst oblíbenosti New Age, esoterismu a magie, nostalgický návrat k pohanským kultům našich předků. Dále je možno uvést problém morální devastace, politizace ekologie, manipulace veřejným míněním pomocí médií, problém ochrany života atd. A abychom nezůstávali jenom u negativ, vyzvedněme například snadnost cestování, dobrý přístup k informačním zdrojům a k vzdělání, pokrok ve vědě atd.

b) Vytvořit spojnici mezi jádrem církve, jejím okrajem a sekulárním světem

Svatý Dominik, náš velký zakladatel, usiloval o zapálení celého světa pro Ježíše Krista. Dnem i nocí si kladl otázku, jak přivést lidi do lůna církve, k osobnímu setkání s Vykupitelem. Byl mužem hluboké modlitby a příkladné zbožnosti. Proto nemohl zůstat lhostejný k zástupům vyprahlých lidí, kteří, byť pokřtění, „šolíchali“ svoje náboženství, a to nemluvím o nepokřtěných. Dominik vykročil vstříc těmto lidem, věděl, že církev jim má co nabídnout. Tito zbloudilí měli mnohdy předsudky a zášť vůči církvi, protože se setkali s nevybíravým, tvrdým jednáním, nebo se o něčem doslechli a řekli si, že s tímto spolkem nemíní mít nic společného. Není toto námitka většiny dnešních nevěřících či znechucených katolíků? Úkolem bratří kazatelů je vyjít naproti těmto lidem, vyslechnout jejich námitky, odpovědět na ně, prosit o odpuštění a pozvat je do plného společenství s Kristem.

Velkým nebezpečím pro křesťanství dneška je jeho ghetizace, uzavření do úzkého kruhu, kde si budeme všichni notovat, kde se budeme mít všichni rádi, protože celý svět nás nenávidí, vysmívá se nám a odsuzuje nás. Dominikáni mají být první, kdo prorazí tuto slupku soběstačnosti, jež je v přímém rozporu s vůlí Ježíše Krista. Tento svět potřebuje znovu prosytit evangelijní kulturou, kulturou, která žije z evangelia a která jej vtěluje, a to i za cenu mučednictví.

c) Doktrinální a duchovní formace

Dominikánský řád má bohatou osmisetletou intelektuální tradici, ať už v oblasti teologie nebo filosofie. Je přirozené, že se o ni chce dělit s ostatními, vždyť víra samotná je způsob poznání, a nikoli zbožný, leč iracionální cit, který chováme k „čemosi nahoře“. Posláním bratří dominikánů je tedy důkladná věroučná formace věřících, diecézní klérus nevyjímaje. Na tomto místě bych rád zdůraznil, že laici mají největší pronikací schopnost do společnosti, jsou schopní přinést evangelium do míst, o nichž se biskupům, kněžím i řeholníkům může jenom zdát. Proto na ně církev spoléhá a tento úkol jim s důvěrou svěřuje. Je však třeba, aby zaznělo autentické učení církve, a nikoli nějaký osobní názor či dojem. V dnešní době je nesmírně důležité, aby každý věřící usiloval o hlubší pochopení obsahu své víry. Rozumové uchopení je totiž mnohem odolnější vůči náporům tohoto světa než mělký zbožný cit. Jestliže vyznáváme spolu s evangelisty, že Kristus je Pravda, jedná se snad o cit? Neváhej se tedy, čtenáři, obracet na bratry s otázkami, ostatně intelektuální formace je jednou z hlavních pohnutek, proč bratři klerici studují ve Francii. Využívej celoročních i prázdninových nabídek řádu, protože teprve takto dojde naše studijní úsilí svého zhodnocení.

Totéž můžeme říci o duchovní formaci, která tvoří neodmyslitelnou součást křesťanského růstu. Kazatelský řád má hlubokou tradici modlitby, ať už společné anebo osobní. Společná modlitba je zaměřena k oslavě Boha, v osobní modlitbě jde o prohlubování živého pouta mezi člověkem a Bohem. Jestliže papež Benedikt XVI. již vícekrát podtrhl roli rozjímavé modlitby s Písmem, tzv. lectio divina, pak řád bratří kazatelů je připraven tě do této modlitby uvést. Vždyť co by to bylo za kazatele, kdyby se denně nesytili ze sýpek Božího slova?

Úvaha o nové kultuře

Sluší se, aby následovala nějaká povzbudivá tečka. O několik řádek výš byla řeč o evangelijní kultuře jako o vtělení evangelia. Liturgická doba Božího narození si vysloveně říká o rozvinutí tohoto tématu.

Slavíme příchod Ježíše Krista, pravého Božího Syna, na svět. Ve vyznání víry říkáme, že v osobě Krista se setkaly dvě přirozenosti, lidská a božská, a to tak, že se dokonale pronikají, ale nemísí. Jak si to představit? Vezměme si například směs oleje a vody, kterou dokonale protřepeme. Výsledkem je mléčně zbarvená tekutina, směs vody a jemně rozptýlených miniaturních kapiček oleje. V osobě Krista je oním olejem božství a vodou lidská přirozenost. Svatý Jan Damašský, velký teolog křesťanského Východu, napsal ve spisu O pravé víře, že v Kristu se božská a lidská přirozenost vzájemně pronikají, ale že aktivním činitelem je božská přirozenost, protože je silnější. Ona propůjčuje lidské přirozenosti své přednosti, ale sama zůstává nedotčená a neúčastná proměn stavů těla. To v podstatě znamená, že Kristova lidská přirozenost byla povýšena, zbožštěna svým spojením s božskou přirozeností.

Při troše fantazie se teď pokusme podívat na lidskou kulturu, která přijde do styku s evangeliem. Kultura je výtvořem člověka, je obrazem, či chcete-li vtělením toho, čím žije. Inkulturace Božího slova tedy není nějaké poprášení stávající kultury, ať je jakákoli, cukrem evangelia. Ba naopak, evangelium se vtělí do kultury, jestliže je člověk přijme do svého života a promění ve skutek, jestliže se jím nechá celý prostoupit a prosytit. Evangelium je Boží slovo, věčné, božské, silnější než slovo lidské, je jako kvas, jemuž neodolá obrovská přesila těsta. Dnešní svět a jeho antikultura se promění, pokřtí a pozvednou k Bohu, jestliže každý z nás přijme evangelium do svého života a dá mu místo, které mu spravedlivě patří. Nová evangelizace je tedy prostředkem, jak zasít evangelium do míst, kde je šero a smrt. Každý můžeme přispět svým malým, ale nezastupitelným dílem. Radostná zvěst pak pronikne tento svět, promění jej, zlidští a pozvedne k Bohu, jemuž patří všechna sláva, čest i klanění nyní i vždycky a na věky věků.

Jr. Kliment

Když jsme se po krásných prázdninách strávených v naší české kotlině vraceli zpátky do Toulouse a do Bordeaux, zastavili jsme se s bratřími na pár dní v Marseille. Společně s dalšími bratry toulouské provincie jsme se modlili za šest bratří, kteří skládali své první sliby, a za dalších šest, kteří přijali hábit našeho řádu a tím vstoupili do noviciátu.

Ale proč vám o tom vlastně vykládám? Protože právě během pohoštění se ke mně naklonil bratr Patrick-Marie a nenápadně se mě zeptal, jestli už vím jaké jsou mé apoštoláty pro nový školní rok. A já jsem mu nevinně odpověděl, že přece stejně jako minulý rok! On se na mě překvapeně podíval a až po chvíli přemlouvání mi řekl, že spolu s ním a Louistem budu letos učit náboženství na škole u voršilek!

Naštěstí na školu „Sainte Marie des Ursulines“ nechodím sám, ale společně s bratřími vytváříme tříčlenný úderný tým! Každý čtvrtek v poledne, hned po skončení přednášek, vyrážíme s ruksaky na zádech na metro a pak až k nádraží, kde je naše škola. Zazvoníme na velká vrata, slušně pozdravíme pana vrátného a vrhneme se mezi skupinky žáků. „Sainte Marie des Ursulines“ je základní škola založená a až do nedávna provozovaná právě voršilkami, které ale, bohužel, nemají dostatek dorostu a tak musely školu opustit. Toto zařízení ale dál zůstává soukromou katolickou školou, na které je asi tři sta žáků a to od mateřské školky až po deváťáky. A právě před několika roky naši bratři studenti začali spolupracovat s vedením této školy a vyučovat zde náboženství.

Čtvrtky u voršilek

Jak vypadá takové čtvrtěční odpoledne u voršilek? A co tam vlastně bratři dělají? Hned, když přijdeme, tak se snažíme využít velké polední přestávky, abychom se pozdravili s žáky a spolu s některou třídou pak obědváme v místní školní jídelně. Během polední přestávky pak každý týden nabízíme půlhodinovou školu modlitby, které se obvykle účastní desítky žáků. Společně s Louisem se střídáme v animaci této skupiny, abychom nabídli pestřejší paletu způsobů modlitby: od zpěvu přes rozjímaný desátek s úmysly až po lectio divina. Po skončení dlouhé polední přestávky mívá jednou za čtrnáct dní bratr Louis přípravu na první svaté přijímání u dětí z prvního stupně. A jednou za čtrnáct dní pak zase já navštívím jednu z tříd prvního stupně. Během jedné vyučovací hodiny se mám žákům představit a vysvětlit jim, proč tady s bratry jsme. A tak jim promítám prezentaci o České republice a mluvím nejen o škodovce, Praze, pivu, hokeji, ale především o své rodině a svém povolání. Nedávno jsem se nechal nachytat a musel jsem překládat jména všech dětí do češtiny.

Po krátkém odpočinku pak jdeme s žáky z prvního stupně na dětské hřiště, kde s nimi hrajeme něco na způsob ragby, fotbalu a nebo s nimi jen tak mluvíme o všem možném. Mimochodem, jedním z našich cílů na škole je právě naše viditelná přítomnost a kamarádstvo, které vedou občas děti k tomu, aby nám svěřily těžké věci, které prožívají v rodině a nebo ve škole, a abychom jim poradili a spolu s nimi se za ně a jejich rodiny modlili. No a samozřejmě také odpovídáme, ale spíše těm starším, na otázky o Bohu, o církvi a o našem zasvěceném životě.

O půl čtvrté pak bratr Louis s dvěma katechetkami vyučují šestáky „la culture religieuse“, což by se do češtiny dalo přeložit doslovně jako „kultura náboženství“. U nás je tento předmět součástí občanské výchovy, která se zabývá i religionistikou. Tento předmět se snaží vysvětlit žákům základní pojmy a pravdy jednotlivých náboženství. Souběžně s touto hodinou mám přípravu na biřmování pro sedmáky, kteří se připravují na přijetí této svátosti. Je to skupinka dvanácti žáků, s kterými probírám otázky katechismu, které se týkají Ducha svatého

a svátostí. V květnu budeme mít víkendové duchovní cvičení u cisterciáček v Boulauru a pak biřmování v kostele svatého Silva, do jehož farnosti spadáme.

Jednou za tři týdny pořádáme tak zvané „Čtvrtky pro mladé“, které připravuje Patrick-Marie pro osmáky a deváťáky. Jde o to nabídnout katechezi novou formou právě těmto ročníkům a pokračovat v jejich křesťanské formaci i po biřmování. Tyto večery se skládají z katecheze, diskusních skupinek, her a společné večeře, kdy každý něco donese a podělí se s ostatními. Jednou za čas se podíváme na film k danému tématu. V rámci této formace mladým nabízíme dvakrát do roka službu v domově důchodců u sester, kde pomáháme při večeři a bavíme se se seniory, kteří čekají více na vlídné slovo mladého člověka než na večeři. Tato služba není jednostranná, protože mladí odchází mnohdy úplně proměnění a s vědomím, kolik radosti mohou dát ve svém okolí.

Mimo toto všechno pořádáme s bratry dodatečné přípravy na svátosti, a to během tří sobotních setkání u nás v klášteře. A čtyřikrát do roka máme právě v kostele svatého Silva mši svatou společně s žáky celé školy.

I když jsem měl z tohoto apoštolátu zpočátku strach, tak jsem za něj nyní opravdu rád. Člověk potká mezi žáky naší školy tolik touhy po Kristu, radosti, ale i obrovského utrpení z rozpadajících se rodin a nejistoty... Zkrátka člověk má stále za co se modlit. A tak i Vás prosím o modlitbu, aby Pán žehnal naší práci a vedl všechny naše děti k sobě!

fr. Hyacint

Rozhovor s bratrem Bienvenum

Už druhý rok žijeme v toulouském klášteře společně s bratrem Bienvenum z Konga, který byl svou víceprovincií vyslán do Evropy na studia. Bratr Bienvenu je podsaditý třicátník, který dokáže bezpečně rozesmát celou komunitu a to nejen díky svému jménu, které znamená: „Vítej“.

.....

Milý bratře Bienvenu, pro běžného Čecha je Kongo zemí neznámou. Mohl bys nám ji trochu přiblížit?

Demokratická republika Kongo (dříve Zair) se rozkládá v centrální části Afrického kontinentu a co do rozlohy je po Alžírsku druhou největší zemí Afriky. Populace čítající asi 70 miliónů obyvatel je složena z vícero etnik různorodých kultur. Již více než patnáct let se bohužel Kongo potýká s politickou nestabilitou s níž jsou spojeny neustálé boje a povstání nejrůznějšího druhu. Obyvatelé Konga se tak, i přes velké nerostné bohatství, propadají do stále větší chudoby.

A jaká je situace náboženská? Je podobně roztržštěná a neklidná jako ta politická?

Naštěstí ne. Valnou část populace Konga, přibližně 95 %, tvoří křesťané, s mírnou převahou katolíků nad ostatními vyznáními. Tradiční africká náboženství jsou takřka vytlačena. Co se pak týče islámu, tento je v Kongu náboženstvím výrazně menšinovým a proto pro soužití s většinovou křesťanskou populací nepředstavuje žádný velký problém.

Křesťanství v Kongu má docela dlouhou historii - první misie k vám přišly už v šestnáctém století. Má Kongo nějaké národní světce?

Prvním je blahoslavená Anuarita, řeholní sestra a konžská mučednice z poloviny minulého století. Byla ubita, protože odmítla stát se ženou jednoho vojenského velitele v průběhu povstání. Druhým je blahoslavený Isidor Bakanja (+1909), jenž byl zbičován k smrti, protože po svém obrácení a křtu vytrvale evangelizoval své spolupracovníky a odmítl se vzdát svého mariánského škapulíře.

Pověz nám teď něco o dominikánech v Kongu: Kolik je vás bratří? Kolik máte klášterů? Jaké jsou hlavní činnosti bratří ve vaší provincii?

Počátek dominikánského života v Kongu se datuje do padesátých let minulého století, kdy do země přišli belgičtí dominikáni. Dnes je Kongo generálním vikariátem spadajícím pod přímou pravomoc magistra Řádu a díky tomu se těší poměrně velké samostatnosti. V šesti komunitách, které se nachází na našem území, žije více než 50 bratří, všichni jsou bez výjimky konžského původu. Pastorační aktivita bratří je zaměřena především na vzdělávání na všech úrovních. Bratři jsou rovněž často zapojeni do diecézní pastorace.

Jak a proč jsi se stal dominikánem ty? Co Tě nejvíce oslovilo ve způsobu života bratří kazatelů?

Dominikány jsem poznal díky mému bratranci, který pravidelně docházel do jejich kláštera v Kinshase a hodně mi o nich vyprávěl. Jejich specifické charisma „být ve službě kázání a spásy duší“ bylo velice blízké tomu, k čemu jsem se cítil být povolán, a proto jsem se rozhodl stát se jedním z nich. Kromě toho, to musím přiznat, mě také přitahovalo jejich nevšední, podivné oblečení.

Když jsi byl ještě v Kongu, jaké bylo tvá hlavní poslání?

Po svém kněžském svěcení jsem byl pověřen vedením jedné střední školy. Tam jsem pracoval čtyři roky. A poté jsem dva roky působil jako kaplan ve farnosti, než jsem se vydal do Toulouse.

Co Tě vlastně přivedlo k tomu, žes opustil své rodné a milované Kongo a vydal ses do Francie? A na jak dlouho tu jsi?

Důvodem mého pobytu v Toulouse je studium etické filosofie na l'Institut Catholique de Toulouse. Po svém návratu do Konga, na podzim příštího roku, bych se měl totiž věnovat vyučování filosofie v rámci vyššího církevního vzdělávání, např. v seminářích.

V čem podle Tebe spočívají největší rozdíly mezi dominikánským životem v Kongu a tady v Toulouse?

Velice mne povzbudilo, že jsem v Toulouse mohl nalézt ten stejný dominikánský život, jako jsem ho poznal u nás. Všechno je tu skoro stejné, vyjma pravidelného nošení hábitu – u nás ho nosíme, i kvůli horku, podstatně méně – a mariánského procesí po vigílii. Asi největší rozdíl tedy tkví v osobitém charakteru toulouské liturgie.

Kromě studií také pomáháš v pastoraci v naší farnosti Panny Marie Růžencové. Vzhledem ke svým zkušenostem z Konga: Jaké vnímáš rozdíly mezi způsobem života křesťanů tady a u vás?

Křesťanská praxe a život z víry jsou více patrné v Kongu, než tady v Toulouse. To se obzvláště týká projevů osobní zbožnosti, zapojení se věřících do farních aktivit a jejich zájmu, úsilí a starosti o společné dobro celého farního společenství.

rozmloval fr. Hyacint

AMICULUM

Slovenská 14, 772 00 Olomouc

<http://amiculum.op.cz> + amiculum@op.cz

Pro vnitřní potřebu České dominikánské provincie
vydávají bratři klerici téže provincie